

П-327-Т.Д.
586156

Л. ПІОНТЕК

ТИХИМ
ДИСОНАНСОМ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

Л. ПІОНТЕК

ТИХИМ ДИСОНАНСОМ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
УКРАЇНИ

1927

[891 . 79 - 1 (081)]

УЗОР
(Подорожнє)

П-327-74

Центральна Наукова
БІБЛІОТЕКА ЛНУ ХДУ

Кв. №

586156

8

Перша друкарня АБУ.
Укрголовіт № 1437.1927.
Замовлення № 1588.
Тираж 2.000 примірник.

МОСКВА
12 січня 1924 р.

ПОСВЯТА

Я узор Майбутнього вишчу:
Він, Далекі, буде для вас —
Там буде червона нитка,
Як кохання перший час.

Там буде і сіра нитка —
Дипина безсонних ночів,
Коли я відчула раптом
Боротьбу нашу ще болючіш.

Я узор Майбутнього вишчу:
Він, Далекі, буде для вас —
То буде остання спроба
В останній час.

СЕБЕЖ

14 січня 1924 р.

Під торохкопіння коліс
Сукаю думки-нитки:
Бадворо, без скарг, безслізно
Випчу узор понкий.

Але от — кордон близько...
Притулилася щільно до шибки,
Щоб останніх вогнів низку
Заховати в душі глибоко.

І останній червоноармієць
В шоломі з п'ятикутною зорею
Буде все мені пам мріятись,
Бадворить мене буде, зморену.

Промайнули радянські межі...
Та ні, нам меж нема!
До нас цілий світ належить,
Навіть той, де ще шумма.

ЛИТВА

16 січня 1924 р.

Вистукує потяг наспирливо:
— Литва тобі от така!
Де ви візьмете спілки сили,
Щоб знайти туп свого Спартака?

На станціях тупі обличчя
Загнаних звірів з болоп...
А я знаю: не Спартак їх вивчить
Злидні на порох змолоти.

Буде так: слабенька струна
Натягнеться перенапружено,
В світовому оркестрі з нами
Бренітиме й вона дружно.

І не всидиш. В потязі душно.
Литво, засніжений сум!..
А думка вперто ворухитьсь:
— Закрутить тебе Червоним Шумом!

НІМЕЧЧИНА
19 січня 1924 р.

Чорним димом не дихнуть димарі.
Печі охляли і димарі неприємні.
Нові кризи навалились на купи криз,
І безсило шкіряться пащі домен.

І серце нервозне — пузатий Берлін
(Такий несправжній; минуле? — Мара!),
І головна артерія — Unter den Linden
Не сподіваються діждати нового ранку.

Надто яскравий блиск вечірніх вітрин
(Фарба «Ersatz» на щоках старої баби)
Щулившись, морщившись, домагаючи змін,
І силкується бутти спрашенно нахабним.

Тільки в Дурі: француз-кондуктор
По вагону проходить з лайкою в матір;
Зціпивши зуби, зневаживши смуток,
Робітник починає «Erhebt euch» співати.

ГОЛЯНДІЯ
Ніч з 19 на 20 січня

Рясну мережку каналів
Гаптує ліхтар сріблом,
Кидає велетенські опали
У дощ. За вікном.

А як потяг з темряви вирве
Пухкенька і сита станція,
Закричить реклама: «Сиру ви
Такого ніде не дістанете!!!»

В цій країні колись було сказано:
— Голандія ніколи не згине!
Ми на ворога шлюзи відчинемо,
А сами на човнах поплинемо
Просто в Азію.

Країно тюльпану і крокосу,
Од революцій не рятують шлюзи —
Я вже чую невблаганні кроки,
Тебе бачу в Радянським Союзі.

ГУК - ВАН - ГОЛЯНД
20 січня 1924 р.

ПРОЩАННЯ

Прибрано з гуркотом трап.
Тріпоче на вітрі брезент.
Знаю тепер без мапи:
Це — останні вогні континенту.

На вустах осідає сіль
Солоною, солоною тугою;
Стискую в серці біль —
Не зникай, остання смуга!..

Впрете заревла сирена.
Здригнувся плавно мотор.
Змінилися вогні зелені
Світляним червоним хором.

Розривається серце в тузі..
Розсік пітьму маяк.
Коханий Червоний Союзе,
Навік я твоя.

ЛОНДОН
9 січня 1924 р.

На мості сфінкси Темзу стережуть
І врізалися заспиглими очима
В важку, туманну, чорну муть,
Що каменем звисла понад ними.

І мариться їм все: в Британському музеї
Сумує, як вони, гігантський Озіріс
За небом сонячної Африки своєї,
За Нілом розливним, що лотосом заріс.

На Piccadilly світло ллють каскадами реклами,
Авто, трамваїв, кебів біга ковшня,
І царство business city туп незламно
Упевнено керує день за днями.

Туп все тверде. І тільки окарино
(Сліпця безногого) загрозою премптів
Й примушує упевнені віприни
Легенько збліднути на мить.

Ст. ДЖОН,
порт Канади
24 січня 1924 р.

Берег. Ніч. Сяє холодно Марс.
Ранок... Завтра... Не знаю, що далі.
Тільки от червоноармійців маритьсья
Звідти, з радянської дали.

Я з Лубенщини. (Знаєте — Сула?
У нас там плахти пчуть).
І узор свій простий звила
Бадьоро, без скарг, без плачу.

Бачте, на сірому плі червоніють
П'ятикутні гострі зорі
(Мов в тумані вогні) —
Це і є мій узор.

ПЕРШЕ ТРАВНЯ

Вперше на американському
континенті піднесено прапор
СРСР на будинку Офіційного
Агентства в Монреалі 1 травня
1924 року.

Швидше останній стбожок!
Напругти міцніше шнур!
Хвилина — й червоний шовк
Скривавить сірі мури.

Розітнувся. Напруживсь в повітрі.
І у нас свято тепер.
Як гордо блищать літери
С С С Р.

А в місті — травневий похід.
Били робітників сьогодні...
Ну чого ж ти? Чому ти зблід?
Ми і тут не самотні.

МОНРЕАЛЬ. КАНАДА
1924 р.

КОЛИ В ГОРАХ ДОЩ

Небо в нечісаній вовні
Цілує чорні сосни...
Це так далеко десь, зовні—
Тут же й весна, як осінь.

Б'ються безсилі краплини
Об холодне слизьке вікно...
Я тільки прохи спочину—
Тепер уже все одно.

Я мрію не казкою—краєм,
Де весна прийшла в-осени,
Де груди землі краяли
Замість плуга здійснені сни.

Я тепер у чужому краю,
Де піхти і чорні сосни.
Це весна. Але я знаю, знаю!
Тут буде Жовтнева осінь.

КАНАДА
Ст. Агат. Санаторій
Травень 1924 р.

ДЕСЬ ГРАЄ ЦИТРА

Десь грає цитра...
Заспигли сосни у півсні.
Спокійне озеро поволі мляво диха.
На горах сніг.
Тихо.

Десь грає цитра...
Вікно будинку, що навпроти,
Порізало промінням мої стіни.
Вгорнули кипайчатко з теракоти
Тіні.

Десь грає цитра...
Ніжна. Колискова.
Ніч змазала всі фарби угорі.
Я тільки відпочину, щоб знову
Горіть.

Десь грає цитра...

КАНАДА
Ст. Агат. Санаторій
1924 р.

Я ПОРВУ

У цей вечір весняний
Все вже повне солодкої туги,
Набирається сил все порватъ,
І про віщось нове і незнане
Сніги заспівали.
Слухай:

Зимою вони мовчали
І втомилися пісню ховатъ.
Вже прив'яли сніги. Мене вабитъ знесилля
Цих поживклх доріг,—
Я порву все старе і немиле—
Кину до ніг.

КОЛОМАК
Харківщина. 1917 р.

БЕЗСОННЯ

Коли віпер із моря, а сон припис
Балаклаву,
Я не сплю, лежучи в темному.
Думаю: кохав Асю і Клаву,
А я—навіть не для нової поеми.

З темного кутка примарою
Плазує вбивство Стамбулійського.
Знаю: буде й в Болгарії
Перемога. Вже близько.

На столі ще твої лілеї:
Хтось казав: вони—символ мене;
А я знаю: так, як до неї,
Ти до мене не спалахнеш.

І знову пленум Комінтерну,
А я ще й досі не в партії...
Але я пройшла головне inferno,
І ти можеш мене кохати.

Ні,

не сон,

не сон ці

ласки, гарячі, як сонце!

Вони ж

так недавно

були.

КРИМ
Балаклава
1923 р.

ГОДИННИК І БЕЗСОННЯ

Знову ласкаво нахилився
Наді мною сіре безсоння,
Знову годинника милиця
Вистука час двузвонно.

І тому, що з кожним стуком
Наближається час Комуни,
Я радію безсоння звукам
І спримую нервів буруни.

МИРГОРОД
В ніч хороспи
1923 р.

ЧЕРВОНЕ СОНЦЕ
(ТОБІ)

Як перший дзвін після глупої півночі
Сповідіє про народження нового дня,
Так наша революція
Несе душі людині
Барвисто - радісну звістку
Про майбутній соціалізм.

I

Кричав
голосний
сум,
наче вогняне море,
в тумані спраждала
схвилбована далечинь,
з божевільним зойком
у сонячному погляді
чорна⁴ журба
кадила

стони.

А день
був
безхмарний,
яскравий,
але
грізний.
І з димарів
хорим бредом
вилітав

Дзвони
кидали
вогні повстань,
і кожную їх іскру
ковтала
ніч.

II

Залилися кров'ю білі далі,
радісно сміявся дощ веселих куль —
панцювало все в кривавій музиці повстання.
Благословляємо
ми
велике Сьогодні,

що влило
в наші душі
революційну
міць.

III

Вулиці
гули
недавніми
звуками
краси
Безумства,
дзвони
орали
повітря
акордами перемоги!
Ми перемогли!
Ми!!!
Зійшло Червоне Сонце.

ХАРКІВ
1920 р.

ЗМІСТ

Узор	Стор.
Посвята	3
Себеж	5
Липва	6
Німеччина	7
Голяндія	8
Прощання	9
Лондон.	10
Сп. Джон	11
Перше Травня	12
Коли в горах дощ	13
Десять грає цитра	14
Я порву	15
Безсоння	16
Годинник і безсоння	17
Червоне Сонце	19
	20

Ціна 30 коп. (Р)

30

V.N. Karazin Kharkiv National University

00724538

7